

[C. J. F. Sven.]

overhovedet ikke maa eksistere, medmindre der kan bydes enhver et eget Værelse, er vi saa ikke langt ude?

Angaaende Børneværnet, Kapitlerne V—XIV, skal jeg bemærke, at Realitetsbestemmelserne ikke i væsentlig Grad afviger fra den nugældende Vægeraadsløv og Lov om Tilsyn med Børn, det vil sige, at Børneværnet ændres ikke, men i vidt Omfang slaas de Regler fast, der er fæstnet gennem Administrationen. Derfor behøver man heller ikke, hvad man ellers kunde være tilbøjelig til, at blive saa forskrækket over de mange Hjem, der nævnes, og som nok kunde faa det til at svimle for en, Plejehjem, Sinkehjem, Skolehjem, Fredehjem, Opdragelseshjem, Optagelseshjem, Lærlingehjem og Lærlingplejehjem. (*Socialministeren* [Steincke]: Det er en gal Orden). Ja, Faktorernes Orden er jo ligegyldig. Jeg siger, at man kunde blive forskrækket, men det maa bemærkes, at det er til Dels de samme Hjem, men saa udførlig er Loven, at man finder det nødvendigt at opregne alle de forskellige Begreber, der i Virkeligheden kun er Sider af det samme Hjem. Naar en væsentlig Del af Administrationen af Børneforsorgen lægges over til Kommunerne, skal jeg ikke have noget derimod at indvende.

Hvad angaar det offentliges forskudsvisse Udbetaling af Bidrag til Børn i og udenfor Ægteskab, er de Regler, Lovforslaget indeholder om faste Indtægtsgrænser, særdeles tiltalende. Paa dette Omraade er Skønnet ikke paa sin Plads. Om Indtægtsgrænserne er sat paa det rigtige Sted, kan man derimod diskutere, saavel som om Spørgsmaalet om Normalbidragets Størrelse. Skal dette, bortset fra de særlige Indskrænkninger efter §§ 188, Stk. 3, 189 og 194, Stk. 3, være uforandret lige til det 18de Aar? Det fremgaar efter min Mening ikke klart af Lovforslaget, og jeg vil gerne have at vide, hvad Tanken er. Nogen Nedsættelse efter det 14de Aar vil ikke alene være mulig, men ogsaa rimelig i adskillige Tilfælde. At Udbetalingen af disse Bidrag fremtidig skal ske gennem det sociale Udvalg, er sikkert en god Foranstaltning. De foreslaaede Retsmidler overfor efterladende Barnefædre maa jeg sige er særdeles skræppe, jfr. § 207, ja, de er saa drastiske, at selv jeg, der ikke har nogen Sympati for Alimenter, nærer visse Betænkeligheder. Gaar det an at give Overøvrigheden skønmæssig Adgang til at hensætte en Person til Tvangsarbejde i 2—3 Aar uden egentlig Retsforhandling og uden Domfældelse?

De Regler, der indføres med Hensyn til Enkebørn, er sikkert en væsentlig Forbedring. Jeg er dog ikke helt glad ved Bestemmelsen i § 223, 2det Stykke. Det har altid sine Vanskeligheder at nedsætte et en Gang tilstaaet Bidrag, naar det ikke ligefrem i Loven er foreskrevet, at Nedsættelse skal ske, og herved vil mange beholde det fulde Bidrag, som de i og for sig ikke har noget berettiget Krav paa. Hvis man derimod lovfæster en vis Nedgang eller Bortfald fra en bestemt Alder, men samtidig tillægger de paagældende Myndigheder Adgang til undtagelsesvis i visse Tilfælde at yde Bidrag, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, sker der ingen større Skade. Samtidig faar man mere fast Haand i Hanke med Sagen.

Ønsket om at udvide Reglerne om Bidrag til Enkemænds Børn har — det vil jeg ikke bestride — i nogen Grad min personlige Sympati, jeg betoner, at det er min personlige Sympati. Der er noget vist urimeligt i, at Enkemænd, der i visse Retninger kan være stillet vanskeligere end en Enke, ikke kan erholde det samme Bidrag til Børnene, som Enken kan; men jeg indrømmer, der er store Betænkeligheder ved ogsaa at give Bidrag til Enkemænds Børn. Bl. a. er der jo dette at sige, at Enkemanden trods Dødsfaldet beholder sin normale Indtægt, han har den samme Forsørgelsesevne som hidtil, hvorimod Enken i det Øjeblik, Forsørgeren falder bort, staaar uden den økonomiske Basis, hun hidtil har haft. Derfor maa det erkendes, at Enker mange Gange kan være daarligere stillet end Enkemænd, selv om disse ogsaa ved Dødsfaldet mærker, hvor meget Konen rent økonomisk har betydet for dem. Men tillige er der den Fare, der blev paa-peget i Gaar af den angrende Synder, det ærede Medlem Hr. Krag, at hvis man først giver til Enkemænds Børn, vil det næste Skridt være, at saa skal alle Børn, uanset om det drejer sig om Enkers eller Enkemænds, have Bidrag, saaledes at man en skønne Dag kunde komme dertil, at Samfundet praktisk talt overtog al Børneforsorg. Jeg indrømmer, at efter de Erfaringer, man successivt har gjort paa det sociale Omraade, kan Betænkeligheder i den Retning ikke siges at være ubetimelige. Dertil kommer saa endelig, at Foranstaltningen vil medføre en ikke uvæsentlig Udgift.

I Lovforslagets Kapitel XVIII fremkommer der forskellige Principspørgsmaal. I §§ 241—46 har vi for Alvor det saakaldte Retsprincip, visende sig i sin fulde Glans og Herlighed. Det bestemmes, at ethvert nydende Sygekassemedlem skal, som det udtrykkes i Lovforslaget, have Ret til,